

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ

ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΑΡΧΗ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Ταχ. δ/ση: Λεωφ. Θηβών 196-198, Άγιος Ιωάννης Ρέντης – Νίκαια

Ταχ. κώδικας: 182 33

Τηλ.: 2131629721, -22, 23

E-mail: appealsauthority@migration.gov.gr

Αγ. Ιωάννης Ρέντης, 05/05/2025

Αρ.πρωτ.:IP/247273

Αρ. Υπόθεσης: / Αρ. Ατομικού Φακέλου

ΑΠΟΦΑΣΗ – β' βαθμός

Decision on appeal

Στην έδρα της Αρχής Προσφυγών (Λεωφ.Θηβών αρ. 196-198) , στις 30-9-2024, μετά από πρόσκληση της Προέδρου της, συνήλθε η 8η Επιτροπή Προσφυγών αποτελούμενη από τους:

Γεωργία Κολοκυθά, Εφέτη Δ. Δ., τακτική Πρόεδρο , εισηγήτρια,

Αυγερινή Λάσκαρη, Εφέτη Δ.Δ., τακτικό μέλος

και Παναγιώτη Δανιά, Εφέτη Δ.Δ., τακτικό μέλος αυτής, ενώ χρέη γραμματέα άσκησε η Αλεξάνδρα Πέτρου, υπάλληλος της Αρχής Προσφυγών.

Η Επιτροπή συνεδρίασε για να αποφασίσει επί της με
προσφυγής της ,κατά δήλωσή της, πολίτη **ΚΑΜΕΡΟΥΝ**

, και του ανήλικου τέκνου της

, κατά δήλωση της μητέρας του πολίτη **ΚΑΜΕΡΟΥΝ**, κατά της απόφασης του ΠΓΑ Σάμου. Με την τελευταία απορρίφθηκαν οι από 7-8-2023 και 12-12-2023 αιτήσεις διεθνούς προστασίας των προσφευγόντων.

Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από το έκθεμα οι προσφεύγοντες δεν παρέστησαν ενώπιον της Επιτροπής, προσκομίστηκε όμως η από 25-9-2024 βεβαίωση διαμονής τους στην Ελεγχόμενη Δομή Προσωρινής Φιλοξενίας Αιτούντων Άσυλο Καβάλας.

Η Επιτροπή συνήλθε σε διάσκεψη, στις 20-12-2024, με εισηγήτρια την Γεωργία Κολοκυθά, και

ΑΦΟΥ ΕΛΑΒΕ ΥΠΟΨΗ

α) τις διατάξεις του ν.δ. 3989/1959 «Περί κυρώσεως της πολυμερούς Συμβάσεως περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων» (Α' 201), όπως συμπληρώθηκε με τον α.ν. 389/1967 «Περί κυρώσεως του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης της 31.1.1967 εν σχέσει προς την Νομικήν Κατάστασιν των Προσφύγων» (Α' 125),

β) τις διατάξεις του ν. 4636/2019 (Α' 169), «Περί Διεθνούς Προστασίας και άλλες διατάξεις» (Α' 169/1.11.2019), αυτές του ν. 4686/2020 «Βελτίωση της μεταναστευτικής νομοθεσίας, τροποποίηση διατάξεων των νόμων 4636/2019 (Α' 169), 4375/2016 (Α' 51), 4251/2014 (Α' 80) και άλλες διατάξεις» (Α' 96/12.5.2020), αυτές του ν. 4825/2021 (Α' 157), καθώς και αυτές του ν. 4939/2022 (Α' 111/10.6.2022),

γ) τις διατάξεις εκείνες του ν. 4375/2016 «Οργάνωση και λειτουργία Υπηρεσίας Ασύλου, Αρχής Προσφυγών, Υπηρεσίας Υποδοχής και Ταυτοποίησης σύσταση Γενικής Γραμματείας Υποδοχής, προσαρμογή της Ελληνικής Νομοθεσίας προς τις διατάξεις της Οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου «σχετικά με τις κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (αναδιατύπωση)» (L 180/29.06.2013), διατάξεις για την εργασία δικαιούχων διεθνούς προστασίας και άλλες διατάξεις» (Α' 51), που διατηρήθηκαν σε ισχύ με το άρθρο 119 παρ. 1 του ν. 4636/2019 ,

δ) τις διατάξεις του ν. 2690/1999 «Κύρωση του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας και άλλες διατάξεις» (Α' 45),

ε) την υπ' αριθμ. 3005 από 18.7.2016 Κ.Υ.Α. των Υπουργών Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης, Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων

Δικαιωμάτων και Οικονομικών, περί Συγκρότησης και σύνθεσης των Ανεξάρτητων Επιτροπών Προσφυγών των άρθρων 4 και 5 του ν. 4375/2016 (Α' 51) - (Φ.Ε.Κ. 392/20.7.2016, τεύχος Υ.Ο.Δ.Δ.), όπως αυτή διορθώθηκε στο ορθόν 3006 από 15.7.2016 (Φ.Ε.Κ. 429/5.8.2016, τεύχος Υ.Ο.Δ.Δ.),

στ) τη με αρ.451249/2-8-2022 Κ.Υ.Α. των Υπουργών Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, Οικονομικών και Μεταναστευτικής Πολιτικής (ΦΕΚ 683/Υ.Ο.Δ.Δ./4-8-2022),

ζ) την υπ' αριθμ. 16007/5.7.2019 Κ.Υ.Α. των Υπουργών Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, Οικονομικών και Μεταναστευτικής Πολιτικής (Φ.Ε.Κ. 433/5.7.2019 τεύχος Υ.Ο.Δ.Δ.)

η) την 1061/6.12.2019 Κ.Υ.Α. των Υπουργών Οικονομικών, Προστασίας του Πολίτη και Δικαιοσύνης (Φ.Ε.Κ. 1035/6.12.2019 τεύχος Υ.Ο.Δ.Δ.) και την 36155/20.1.2022 Κ.Υ.Α. του Αναπληρωτή Υπουργού Οικονομικών και των Υπουργών Δικαιοσύνης και Μετανάστευσης και Ασύλου (Φ.Ε.Κ. 32/21.1.2022 τεύχος Υ.Ο.Δ.Δ.),

θ) τις διατάξεις του Κανονισμού Λειτουργίας της Αρχής Προσφυγών (Απόφαση 3004/15.7.2016, του Αναπληρωτή Υπουργού Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης, Β' 2206), όπως ο Κανονισμός αυτός τροποποιήθηκε και προσαρμόστηκε προς τις διατάξεις των άρθρων 92 έως και 107 και 116 του ν. 4636/2019 με την 25987/25.11.2019 Απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη (Β' 4284/27.11.2019) και τροποποιήθηκε εκ νέου με την 26750/22.10.2020 Απόφαση του Υπουργού Μετανάστευσης και Ασύλου (Β' 4852/4.11.2020),

ι) τις από 7-8-2023 και 12-12-2023 αιτήσεις διεθνούς προστασίας,

ια) την IP/402296/4-7-2024 απόφαση του ΠΓΑ Σάμου,

ιβ) την από 29-7-2024 προσφυγή,

ιγ) το από 22-9-2024 υπόμνημα,

ιδ) την έκθεση της βοηθού εισηγήτριας Ασημίνας Παππά,

ιε) όλα τα στοιχεία του διοικητικού φακέλου, ακόμη και εάν δεν γίνεται ρητή μνεία σε αυτά με την παρούσα απόφαση.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Επί της διαδικασίας

Η προσφεύγουσα υπέβαλε στις 27-8-2023 αίτηση διεθνούς προστασίας στην Κλειστή Ελεγχόμενη Δομή Σάμου, ακολούθως δε, στις 12-12-2023 , υπέβαλε αίτηση διεθνούς προστασίας για το ανήλικο τέκνο της που γεννήθηκε στην Ελλάδα στις 30-10-2023. Στις 21-8-2023, η προσφεύγουσα, κατόπιν σχετικής πρόσκλησης, παρέστη σε προγραμματισμένη συνέντευξη, η οποία διεξήχθη με τη συνδρομή πιστοποιημένου διερμηνέα στην γαλλική γλώσσα που ομιλεί και κατανοεί. Με την με αρ. πρωτ απόφαση του Περιφερειακού Γραφείου Ασύλου Σάμου, οι ανωτέρω αιτήσεις εξετάστηκαν μαζί και απορρίφθηκαν , με την αιτιολογία ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις για να αναγνωρισθεί στο πρόσωπο των προσφευγόντων η ιδιότητα του πρόσφυγα, ούτε συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την υπαγωγή τους σε καθεστώς επικουρικής προστασίας. Με την ίδια απόφαση ορίστηκε ότι κατ' αυτής μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον της Αρχής Προσφυγών εντός 30 ημερών (αρ. 97 παρ. 1(α) και αρ. 93 ν. 4939/2022) από την επίδοσή της ή από τότε που τεκμαίρεται ότι οι προσφεύγοντες έλαβαν γνώση, καθώς και ότι σε περίπτωση παρόδου άπρακτης της προθεσμίας αυτής η εν λόγω απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη, με συνέπεια, οι προσφεύγοντες, μη κατέχοντας άλλο νομιμοποιητικό έγγραφο για την παραμονή του στην Ελλάδα, να πρέπει να εγκαταλείψουν τη χώρα. Η ανωτέρω απορριπτική απόφαση επιδόθηκε στους προσφεύγοντες με αποστολή σε διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στις 5-7-2024 όπως προκύπτει από το σχετικό αποδεικτικό επίδοσης του Περιφερειακού Γραφείου Ασύλου Λέσβου. Οι προσφεύγοντες άσκησαν την υπ'αρ 2024 προσφυγή, με την οποία αιτήθηκαν την επανεξέταση της αίτησής τους για χορήγηση καθεστώτος διεθνούς προστασίας. Κατά την κατάθεση της προσφυγής , η ενήλικη προσφεύγουσα ενημερώθηκε με την συνδρομή διερμηνέα, στην αγγλική γλώσσα, την οποία κατανοεί, για την ημερομηνία εξέτασης αυτής (30.09.2024 ενώπιον της 8ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών), για το δικαίωμά τους να προσκομίσουν συμπληρωματικά στοιχεία ή να υποβάλλουν υπόμνημα έως και τρεις ημέρες πριν από την ημερομηνία εξέτασης της προσφυγής. Ενημερώθηκε , επίσης, ότι θα πρέπει, σε κάθε περίπτωση, να παρίστανται οι ίδιοι αυτοπροσώπως ή ο πληρεξούσιος δικηγόρος τους κατά την ημερομηνία εξέτασης της προσφυγής ενώπιον της αρμόδιας Ανεξάρτητης Επιτροπής, εκτός αν διαμένουν νομίμως σε Κέντρο Υποδοχής και Ταυτοποίησης (Κ.Υ.Τ.) ή τους έχει επιβληθεί περιορισμός κυκλοφορίας ή διαμονής σε τόπο που βρίσκεται εκτός της περιφέρειας Αττικής, οπότε μπορεί είτε να εκπροσωπηθούν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο, είτε να αποστείλουν στην Αρχή Προσφυγών, έως την προηγούμενη ημέρα της συζήτησης, βεβαίωση για την διαμονή τους από τον Διοικητή του Κ.Υ.Τ. ή σχετική βεβαίωση από το οικείο αστυνομικό τμήμα ή από το Κέντρο Εξυπηρέτησης Πολιτών της περιοχής τους.

II. Οι ισχυρισμοί που προβλήθηκαν.

Η προσφεύγουσα , κατά την διαδικασία της συνέντευξης δήλωσε ότι ονομάζεται

Είναι υπήκοος Καμερούν. Γεννήθηκε κι έζησε μέχρι τα 19 της στην περιοχή Yaounde, έπειτα έζησε για 10 χρόνια στην Boloba και τέλος για ένα χρόνο στην Douala. Είναι φυλετικής καταγωγής Bamileke και ως προς το θρήσκευμα είναι Καθολική Χριστιανή. Ως προς την οικογενειακή της κατάσταση, είναι έγγαμη αλλά έφυγε από τον σύζυγό της επειδή την κακοποιούσε και την είχε βρει μέχρι και στην Douala. Ο σύζυγός της βρίσκεται στο Καμερούν. Έχει 3 ανήλικα τέκνα εκ των οποίων τα δυο βρίσκονται στη Yaounde με τη μεγάλη της αδερφή. Το τρίτο παιδί (ήδη ανήλικος προσφεύγων) , γεννήθηκε στις 30-10-2023 στην Ελλάδα (Καβάλα) .Κατά τον χρόνο της συνέντευξης (21-8-2023) ήταν ακόμη κυοφορούμενο. Η προσφεύγουσα δήλωσε ότι το παιδί προήλθε από σεξουαλική κακοποίηση που υπέστη αυτή στην Τουρκία .Δεν έχει επαφή με τον πατέρα αυτού του παιδιού. Ως προς την πατρική της οικογένεια, οι γονείς της δεν ζουν ενώ έχει μια μεγάλη αδερφή που βρίσκεται στη Yaounde. Δεν έχει συγγενείς στην Ελλάδα ή σε άλλη χώρα της Ευρώπης.

Ως προς το μορφωτικό της επίπεδο, έχει πάει σχολείο αρκετά χρόνια κι έχει εργαστεί σε ένα κατάστημα με ρούχα στην Douala.

Αναφορικά με το ταξίδι της, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι εγκατέλειψε τη χώρα καταγωγής της, το Καμερούν, στις 20/01/2023. Διήλθε από την Τουρκία στην οποία έφτασε αεροπορικώς. Στην Ελλάδα εισήλθε στις 02/08/2023 με πύλη εισόδου τη νήσο Σάμο, όπου και αιτήθηκε διεθνή προστασία .

Λόγοι για τους οποίους εγκατέλειψε τη χώρα καταγωγής

Αναφορικά με τους λόγους που εγκατέλειψε τη χώρα καταγωγής της, το Καμερούν, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι ήταν παντρεμένη με έναν άντρα ο οποίος ήταν αρχηγός μιας συμμορίας τρομοκρατών. Ο σύζυγός της τη βασάνιζε και την είχε τραυματίσει με ένα σπασμένο μπουκάλι στο κάτω μέρος της κοιλιάς της. Λόγω του ότι ήταν βίαιος χτυπούσε την προσφεύγουσα και τα παιδιά ενώ όταν είχε πάει στην Douala, καθώς επέστρεφε από νοσοκομείο, την απήγαγε για μια εβδομάδα βασανίζοντας την. Λόγω της ανασφάλειας που ένιωθε έφυγε από τη χώρα της . Επίσης, αναφέρθηκε στη δίωξη που αντιμετώπισε λόγω του συζύγου της αφότου

κατάφερε να αποδράσει από εκείνον, ενώ επισήμανε ότι έχει δεχθεί διακρίσεις λόγω της φυλής Bamileke που ανήκει.

Λόγοι για τους οποίους δεν επιθυμεί/δύνатаι να επιστρέψει.

Η προσφεύγουσα δεν επιθυμεί να επιστρέψει στη χώρα καταγωγής της, το Καμερούν, γιατί ο σύζυγός της της είχε πει ότι θα τη σκοτώσει τόσο εκείνη όσο και τα παιδιά της .

III.Αξιολόγηση των ισχυρισμών.

Κατά την καταγραφή του αιτήματός της, αναφορικά με τον λόγο για τον οποίο δεν επιθυμεί να επιστρέψει στην χώρα της, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι «ο σύζυγός της την κακοποιούσε σεξουαλικά και την χτυπούσε. Προσπάθησε να την σκοτώσει πολλές φορές. Η αδερφή της και ένας φίλος την βοήθησαν να φύγει και να έρθει εδώ. Ζούσαν στην EBOLOWA. Η προσφεύγουσα έφυγε στην Douala αλλά την κυνήγησε και αναγκάστηκε να φύγει από τη χώρα.»

Κατά τη συνέντευξη η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε τα προσωπικά της στοιχεία. Δήλωσε ότι είναι έγκυος και έχει πρόβλημα αναιμίας. Δεν έχει άλλο πρόβλημα υγείας. Γεννήθηκε και έζησε μέχρι τα δεκαεννιά της στην περιοχή Yaounde, έπειτα έζησε για δέκα χρόνια στην Boloba και τέλος για ένα χρόνο στην Douala. Είναι φυλετικής καταγωγής Bamileke. Ως προς το μορφωτικό της επίπεδο, έχει πάει σχολείο μέχρι τη Γ' Λυκείου ενώ εργάστηκε σε κατάσταση με ρούχα στην Douala.

Ως προς την οικογενειακή της κατάσταση, είναι έγγαμη αλλά έφυγε από τον σύζυγό της επειδή την κακοποιούσε, την ψάχνει και την είχε βρει μέχρι και στην Douala. Ο σύζυγός της βρίσκεται στο Καμερούν. Η προσφεύγουσα έχει τρία ανήλικα τέκνα εκ των οποίων τα δυο βρίσκονται στη Yaounde με τη μεγάλη της αδερφή. Το τρίτο , το οποίο κυοφορούσε κατά τη διαδικασία της συνέντευξης, προήλθε από σεξουαλική κακοποίηση που υπέστη στην Τουρκία. Δεν έχει επαφή με τον πατέρα αυτού του παιδιού. Ως προς την πατρική της οικογένεια, οι γονείς της δεν ζουν, ενώ έχει μια μεγάλη αδερφή που βρίσκεται στη Yaounde. Δεν έχει συγγενείς στην Ελλάδα ή σε άλλη χώρα της Ε.Ε.

Σχετικά με το ταξίδι της, έφυγε από τη χώρα καταγωγής της στις 20/01/2023, έφτασε στην Τουρκία στις 21/01/2023 και εισήλθε στην Ελλάδα στις 02/08/2023.

Σχετικά με τους λόγους που έφυγε από την χώρα καταγωγής της, η προσφεύγουσα δήλωσε τα εξής : Ήταν παντρεμένη με έναν άντρα ο οποίος ήταν αρχηγός μιας

συμμορίας τρομοκρατών. Ο σύζυγός της τη βασάνιζε και την είχε τραυματίσει με ένα σπασμένο μπουκάλι στο κάτω μέρος της κοιλιάς της. Επειδή ήταν βίαιος, χτυπούσε την προσφεύγουσα και τα παιδιά της, γι'αυτό έφυγε. Όταν είχε πάει στην Douala, καθώς επέστρεφε από το νοσοκομείο, την απήγαγε για μία εβδομάδα βασανίζοντας την και την βρήκαν οι περαστικοί. Δεν επιθυμεί να επιστρέψει στη χώρα καταγωγής της, το Καμερούν, γιατί ο σύζυγός της της είχε πει ότι θα τη σκοτώσει τόσο εκείνη όσο και τα παιδιά της, κάτι που είχε δοκιμάσει με βάση τις εκδορές και τις ουλές που έχει η προσφεύγουσα στο σώμα της.

Απαντώντας σε διευκρινιστικές ερωτήσεις, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι γνώρισε αυτόν τον άνθρωπο όταν πέθαναν οι γονείς της το 2006 στο Καμερούν. Υπήρχε φτώχεια και ήρθε να την βοηθήσει. Το 2006 παρουσιάστηκε και ζήτησε να την παντρευτεί και αφού την παντρεύτηκε την πήγε στην περιοχή του στην Μπολόβα. Ο γάμος ήταν με την συναίνεσή της προσφεύγουσας γιατί είχε χάσει τους γονείς της και ήθελε κάποιον να την στηρίξει. Την πήγε σε ένα μικρό χωριό στα σύνορα της Μπολόβα, την είχε κλειδωμένη στο σπίτι. Υπέστη κάθε είδους βασανισμό και η προσφεύγουσα ήταν σε ένα χωριό που δεν δέχονται τη φυλή της και αυτός ήταν αρχηγός σε μια συμμορία. Κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης της συνέχισε τη βία, την χτυπούσε και την βίαζε. Αυτός δεν ασχολούταν με τα παιδιά επειδή ανήκε στην συμμορία και έφευγε για ένα μήνα έξω στις δουλειές του. Το πρώτο παιδί γεννήθηκε το 2014, το δεύτερο το 2017. Όταν την χτυπούσε, ακόμη και τα παιδιά που έκλαιγαν τα έσπρωχνε μακριά να μην την πλησιάσουν. Χτυπούσε και τα παιδιά. Ήταν πάντα υπό την επήρεια των ναρκωτικών. Η προσφεύγουσα δεν γνώριζε το χωριό και δεν ήξερε πώς να φύγει. Όλη η συμμορία του ερχόταν στο σπίτι και η προσφεύγουσα ήταν σαν οικιακή βοηθός τους.

Ερωτηθείσα πώς ήταν μια τυπική μέρα μαζί του, δήλωσε ότι επειδή το σπίτι ήταν στο δάσος όταν ξυπνούσε το πρωί του ετοίμαζε φαγητά, δεν είχε ποτέ δικαίωμα να μιλήσει μαζί του και να έχουν μια συζήτηση σαν αντρόγυνο. Αφού έκανε τις δουλειές έπρεπε να μείνει στο δωμάτιό της γιατί δεν μπορούσε να βγει. Μία μέρα που ο γιος της ήταν άρρωστος και είχε λιποθυμήσει και επειδή ο άντρας της έλειπε, με τους φύλακες που ήταν στο σπίτι πήγαν το παιδί σε ένα κέντρο υγείας. Εκεί της είπαν ότι έχει ανάγκη για μετάγγιση και ότι μπορούσε να γίνει μόνο σε μεγάλο νοσοκομείο που ήταν στη Μπολόβα. Εκεί είχε μια γειτόνισσα στο δωμάτιο των ασθενών η οποία παρατήρησε ότι η προσφεύγουσα δεν ήταν ελεύθερη και η προσφεύγουσα της ζήτησε να την βοηθήσει. Αυτή της έδωσε 5000 φράγκα, η προσφεύγουσα προσποιήθηκε ότι την κάλεσαν οι νοσηλευτές και από εκεί βγήκε από το νοσοκομείο και πήγε στη Ντουάλα. Αυτό συνέβη στις 12/2021. Στη Ντουάλα είχε τα παιδιά της

μαζί και έμειναν για μία βδομάδα στο πρακτορείο μεταφορών που είναι σαν σταθμός λεωφορείων. Συνολικά έμεινε στη Ντουάλα ένα χρόνο μέχρι που την βρήκε ο άντρας της. Η αδερφή της της έστειλε χρήματα και μίσθωνε ένα δωμάτιο και εργαζόταν σε ένα κατάστημα ρούχων. Ο σύζυγος της την εντόπισε τον Ιούλιο του 2022. Επειδή είχε κάποιο πρόβλημα υγείας έβγαινε από το νοσοκομείο και συναντήθηκαν στην είσοδο. Δεν ξέρει αν ήταν τυχαίο αλλά αυτός άρχισε να την χτυπάει και ζητούσε να του δείξει πού είναι τα παιδιά, απείλησε να τους σκοτώσει. Την έβαλε στο όχημα και την πήγε σε μια γειτονιά απομακρυσμένη από την πόλη, σε ένα εγκαταλειμμένο σπίτι, όπου την κράτησε για μια βδομάδα. Τελικά, την βοήθησαν οι αγρότες γιατί περνούσαν από έξω και άκουσαν τις φωνές της γιατί ήταν δεμένη. Εκείνοι φώναξαν την αστυνομία και την ελευθέρωσε γιατί εκείνη τη στιγμή ο άντρας της έψαχνε τα παιδιά. Η αστυνομία την πήγε στο τμήμα για να κάνει έρευνες. Επίσης, η γειτόνισσά της που είχε συνηθίσει να την βλέπει νωρίτερα στο σπίτι της, εκείνη την ημέρα ανησύχησε που δεν την είδε και κάλεσε την αδερφή της γιατί είχε το τηλέφωνό της και αυτή ήρθε και πήρε τα παιδιά. Αφού έφυγε από το τμήμα, η προσφεύγουσα πήγε σε μια φίλη στη Ντουάλα όπου έμεινε για έξι μήνες. Αυτό το διάστημα, ο άντρας της δεν ήξερε πού ήταν και τον έψαχνε και η αστυνομία. Επίσης, δεν έβγαινε από το σπίτι της φίλης της.

Σχετικά με την τρομοκρατική οργάνωση στην οποία ανήκε ο άντρας της, δεν ξέρει για τις δράσεις της, δεν ξέρει που χρησιμοποιούσαν τα όπλα. Όταν έρχονταν στο σπίτι, χρησιμοποιούσαν την γλώσσα της περιοχής τους και τα αγγλικά, γλώσσες τις οποίες η προσφεύγουσα δεν γνώριζε. Ο σύζυγός της ήταν ο αρχηγός της συμμορίας. Δεν ξέρει τί έκανε, αλλά παρατήρησε ότι έδινε όλες τις εντολές. Η προσφεύγουσα δεν άκουγε τις εντολές αλλά καταλάβαινε ότι δέχονταν την εντολή με σεβασμό. Σήμερα, δεν γνωρίζει εάν την αναζητάει αυτός ο άνθρωπος, αλλά στη Ντουάλα στο χώρο που εργαζόταν και οι άνθρωποι της γειτονιάς της είπαν ότι βλέπουν ανθρώπους να την ψάχνουν.

Εάν επιστρέψει θα την εντοπίσει γιατί οι συμμορίες επικοινωνούν μεταξύ τους. Επίσης, είχε φτάσει μέχρι το σπίτι της φίλης της που την φιλοξένησε και την απείλησε και πήγε και στην αστυνομία να τον καταγγείλει. Αυτή τη στιγμή δεν έχει βρει τα παιδιά επειδή νομίζει ότι τα πήρε μαζί της. Επίσης, τα μέλη της φυλής της βιώνουν φυλετική διάκριση και ως γυναίκα μόνη κινδυνεύει να πέσει θύμα βίας. Τους Μπαμιλέκε τους αναγνωρίζουν εύκολα από τη γλώσσα και τον τρόπο που μιλάνε και στο Βορρά είναι οι Μπετί και δεν τους δίνουν δουλειές, δέχονται κοινωνική περιθωριοποίηση. Προσωπικά για την προσφεύγουσα ήταν πολύ δύσκολο να βρεί δουλειά παρόλο που είχε κατάρτιση ως μοδίστρα, μπόρεσε μόνο να εργαστεί ως πωλήτρια σε κατάστημα ρούχων.

Στην Τουρκία είπε στη κυρία που την φιλοξενούσε ότι όταν θα βρεί δουλειά θα την πληρώσει αλλά εκείνη την έδιωξε. Ένας συνάδελφος στη δουλειά, ένας άντρας, της πρότεινε να μείνουν μαζί και να συνεισφέρει η προσφεύγουσα στα έξοδα. Της έδωσε ένα δωμάτιο και μια μέρα ήταν μεθυσμένος, χτύπησε την πόρτα της και την βίασε.

Όταν ήταν στην χώρα της δεν σκέφτηκε να πάει σε κάποιο άλλο μέρος γιατί στη νότια ανατολική περιοχή της χώρας δέχονται ρατσισμό, στη νότια δυτική περιοχή για μια γυναίκα μόνη με παιδιά είναι «απαίσια η κατάσταση», δεν τη δέχονται αν δεν είναι παντρεμένη και στο βόρειο δυτικό μέρος υπάρχουν συρράξεις και ανασφάλεια. Και το τρίτο τέκνο της εάν επιστρέψει δεν θα είναι ασφαλές.

Με την υπό κρίση προσφυγή, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι υπήρξε εσφαλμένη εκτίμηση της εσωτερικής αξιοπιστίας των πραγματικών ισχυρισμών της. Από την συνέντευξή της προκύπτει ότι δεν ήταν καθόλου γενικόλογη και αόριστη, αλλά ότι μπόρεσε να δώσει πολλές λεπτομέρειες και πληροφορίες το πώς έγινε ο γάμος της, για το ποια ήταν η συμπεριφορά του συζύγου της απέναντί της και απέναντι στα παιδιά της. Ειδικότερα, ο γάμος που τέλεσε μαζί του το 2006 ήταν στην πραγματικότητα εξαναγκαστικός γάμος γιατί ο άνδρας αυτός εκμεταλλεύτηκε τη δύσκολη οικονομική κατάσταση στην οποία βρισκόταν με την αδερφή της μετά τον θάνατο των γονέων τους και χρησιμοποίησε απατηλά μέσα για να αποσπάσει την συναίνεσή της, η οποία με τον τρόπο αυτό δεν ήταν ελεύθερη και έγκυρη. Η δε χειρίστρια της συνέντευξής όφειλε να ερευνήσει ενδελεχώς το στοιχείο αυτό υποβάλλοντας σχετικές διευκρινιστικές ερωτήσεις, κάτι που δεν έκανε. Περαιτέρω, με την προσφυγή προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση α' βαθμού δεν εκφέρει αιτιολογημένη κρίση σε σχέση με τους ισχυρισμούς της τους οποίους αφενός ουδόλως αξιολογεί και αφετέρου δεν αναφέρει τους λόγους για τους οποίους άπαντα τα στοιχεία απορρίπτονται ως αναξιόπιστα. Αντιθέτως, οι αιτιάσεις της και οι κρίσεις της σε έναν απλό έλεγχο λογικής καταπίπτουν.

Περαιτέρω, προβάλλεται ότι η μορφή δίωξης που υπέστη η προσφεύγουσα βασίζεται στη συμμετοχή της στην ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα των γυναικών και κοριτσιών του Καμερουν που είναι θύματα έμφυλης βίας και γενικώς υφίστανται διακρίσεις και παραβιάσεις των δικαιωμάτων τους λόγω του γένους τους. Σχετικά με την έμφυλη βία, είτε με τη μορφή του εξαναγκαστικού γάμου, είτε με την μορφή της ενδοοικογενειακής βίας, εκτός από δίωξη, συνιστά και απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση.

III. Αξιολόγηση των ισχυρισμών.

Η προσφεύγουσα τήρησε θετική στάση κατά τη διάρκεια της συνέντευξης, και παρέθεσε με προθυμία τους ισχυρισμούς της. Ειδικότερα, ως προς τους ισχυρισμούς της για την ταυτότητα και τα προσωπικά της στοιχεία (ονοματεπώνυμο, ιθαγένεια, εθνοτική καταγωγή, τόπος καταγωγής), καθώς και το θρήσκευμά της, τον τόπο διαμονής, την οικογενειακή της κατάσταση, το εκπαιδευτικό και εργασιακό ιστορικό, εν γένει το προσωπικό της προφίλ, αλλά και τη διαδρομή της έως την Ελλάδα, η Επιτροπή επισημαίνει ότι αυτοί εκφράστηκαν πλήρως, με ακολουθία, χωρίς αντιφάσεις. Εντοπίστηκε η πόλη Yaounde (<https://www.geonames.org/2220957/yaounde.html>), τόπος γέννησης και διαμονής της προσφεύγουσας μέχρι την ηλικία των 19 ετών. Επίσης εντοπίστηκε η πόλη Boloba (<https://www.geonames.org/2233800/bogoba.html>) που έζησε για 10 χρόνια και η πόλη Douala (<https://www.geonames.org/2232593/douala.html>) όπου έζησε για ένα χρόνο πριν αναχωρήσει από τη χώρα καταγωγής της.

Οι επίσημες γλώσσες στο Καμερούν είναι τα Γαλλικά και τα Αγγλικά.

Αναφορικά με τη θρησκεία της προσφεύγουσας, σύμφωνα με τη απογραφή του 2005 το 69% του πληθυσμού είναι χριστιανοί, 21% είναι μουσουλμάνοι, 6% ανιμιστές, και λιγότερο από 5% εβραίοι και μπαχάι. Από τους χριστιανούς το 38% είναι Ρωμαιοκαθολικοί, το 26% Προτεστάντες και το 4% άλλων χριστιανικών δογμάτων, συμπεριλαμβανομένων και των μαρτύρων του Ιεχωβά και λιγότερο του 1% ορθόδοξοι χριστιανοί.

Ως προς τη φυλετική/εθνοτική της καταγωγή, σύμφωνα με την εγκυκλοπαίδεια Britannica επιβεβαιώνεται η παρουσία της φυλής Bamileke (Britannica, Bamileke people, <https://www.britannica.com/topic/Bamileke> , [τ.π:15/06/2022])

Σύμφωνα με το Freedom House , οι εθνοτικές μειονότητες, όπως οι Bamiléké, αποκλείονται γενικά από θέσεις πολιτικής επιρροής και τα συμφέροντά τους εκπροσωπούνται ανεπαρκώς από τους εκλεγμένους αξιωματούχους.(Freedom House (Author): Freedom in the World 2021 - Cameroon, 3 March 2021 <https://www.ecoi.net/en/document/2052748.html>)

Σύμφωνα με άλλη πηγή, «οι εθνοτικές, περιφερειακές και θρησκευτικές ταυτότητες ενισχύονται και συχνά αναφέρονται στον ιδιωτικό και δημόσιο διάλογο για να επικαλεστούν υποτιθέμενη περιθωριοποίηση ή ευνοιοκρατία. Η πρακτική του αποδιοπομπαίου τράγου ορισμένων ομάδων για την κινητοποίηση υποστήριξης ή την εξασφάλιση νομιμότητας για τους επίδοξους ηγέτες είναι κοινή. Ορισμένες ομάδες πλαισιώνονται επίμονα με συγκρουσιακούς όρους. Για παράδειγμα, οι Bamileke του Δυτικού Καμερούν πιστεύεται ευρέως ότι μονοπωλούν την οικονομική δύναμη και

κατηγορούνται για υπερβολικές φιλοδοξίες. Άλλες ομάδες, όπως οι Beti θεωρούνται ότι έχουν εδραιωθεί στα ανώτερα κλιμάκια της εξουσίας και δεν επιθυμούν να παραχωρήσουν αυτή την εξουσία.»(Bertelsmann Stiftung: BTI 2024 Country Report Cameroon, 19 March 2024 https://www.ecoi.net/en/file/local/2105824/country_report_2024_CMR.pdf , σελ. 26)

Συνεπώς, δεδομένης της εσωτερικής συνοχής των ισχυρισμών της προσφεύγουσας, σε συνδυασμό με τις πληροφορίες για την χώρα καταγωγής αναφορικά με τα στοιχεία της ταυτότητάς της, την ιθαγένεια, τον τόπο γέννησης και διαμονής, το θρήσκευμα, την εθνοτική καταγωγή, το μορφωτικό επίπεδο, την οικογενειακή της κατάσταση αλλά και τη διαδρομή της μέχρι την Ελλάδα, οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας γίνονται αποδεκτοί.

Εξετάζοντας τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι ο σύζυγός της, ως μέλος συμμορίας τρομοκρατών, την κακοποιούσε μέχρι που κατάφερε να αποδράσει, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα παρουσίασε με συνοχή και συνέπεια τα στοιχεία του εν λόγω ισχυρισμού. Περιέγραψε με βιωματικό τρόπο την κατάσταση που βίωνε από τη στιγμή που παντρεύτηκε τον συγκεκριμένο άντρα, ότι είχε γίνει σα φυλακισμένη, είχε υποστεί κάθε είδους βασανισμό , χτυπούσε την ίδια αλλά και τα παιδιά, την χρησιμοποιούσε σαν υπηρέτρια και όταν έρχονταν στο σπίτι και τα μέλη της συμμορίας, εκείνη έπρεπε να τους εξυπηρετεί όλους .Αναφερόμενη στη συχνότητα των βίαιων συμπεριφορών δήλωσε ότι αυτό συνέβαινε «κάθε φορά που ερχόταν στο σπίτι» . Ορισμένα κενά στην αφήγησή της κρίνονται επουσιώδη και δικαιολογημένα, δεδομένης της σωματικής και ψυχικής κακοποίησης που έχει υποστεί.Εξάλλου, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι δεν γνώριζε ποια ήταν η οργάνωση στην οποία ανήκε η σύζυγός της δεν μειώνει την αξιοπιστία της ,διότι αποδίδεται στον τρόπο ζωής που αυτή περιέγραψε, υπό συνθήκες, δηλαδή, πλήρους απομόνωσης, κλεισμένη σε ένα σπίτι και τον περισσότερο χρόνο σε ένα δωμάτιο.

Ενόψει των ανωτέρω, κρίνεται ότι η αφήγηση της προσφεύγουσας παρουσιάζει εσωτερική αξιοπιστία.

Εξωτερική αξιοπιστία:

Η φύση των συμβάντων που περιέγραψε η προσφεύγουσα είναι βασισμένη σε προσωπική εμπειρία της ίδιας κι είναι δύσκολο να παρατεθούν συγκεκριμένες πληροφορίες που επιβεβαιώνουν τους εν λόγω ισχυρισμούς. Τα περιστατικά που αφηγήθηκε αφορούν σε προσωπικά βιώματα για τα οποία δεν υπάρχουν εξωτερικές πηγές που να επαληθεύουν ή να αντικρούουν τα λεγόμενά της.

Όσον αφορά την δράση των εγκληματικών ομάδων που ανέφερε η προσφεύγουσα, πληροφορίες αναφέρουν ότι οι Zaraguina, η αλλιώς γνωστοί ως *coupeurs de routes*, είναι εγκληματικές συμμορίες που σκοτώνουν, απάγουν για λύτρα, λεηλατούν και πυρπολούν σπίτια αποτελούν τώρα τη μεγαλύτερη απειλή για τους αμάχους στο βόρειο τμήμα της Κεντροαφρικανικής Δημοκρατίας (...) Οι συμμορίες είναι καλά οργανωμένες, καλά συνδεδεμένες και σε μεγάλο βαθμό ξένες, ταξιδεύουν πέρα από τα σύνορα με το Τσαντ και το Καμερούν και ακόμη και από τη Νιγηρία και τον Νίγηρα. (...) Αρχικά αποτελούνταν κυρίως από λαθροθήρες. Ενώ γίνονταν συγκρούσεις με τις δυνάμεις ασφαλείας, οι πολίτες συνήθως γλίτωναν, ακόμη και πληρώνονταν για τη σιωπή τους με τρόφιμα, οικιακά είδη και κυνηγετικά τουφέκια. Αργότερα, η πολύτιμη λεία εξελίχθηκε από άγρια ζώα σε εμπορεύματα που μεταφέρονταν με φορτηγά σε κλειστά αυτοκίνητα από γειτονικές πολιτείες. Καλά οπλισμένοι, έστηναν ενέδρες τα ξημερώματα σε νηοπομπές εμπορευμάτων ή επιτίθονταν σε πόλεις της αγοράς σε παραμεθόριες περιοχές. Οι περιστασιακές απώλειες αμάχων χρησίμευσαν στο να αποτρέψει κάθε αντίσταση. Η κυβέρνηση αντέδρασε παρέχοντας ένοπλη συνοδεία για τις νηοπομπές, οδηγώντας σε συχνές βίαιες συγκρούσεις με τις συμμορίες της Zaraguina. Το κλίμα φόβου και ανασφάλειας που προέκυψε στη βόρεια Κεντροαφρικανική Δημοκρατία προκάλεσε σημαντική μείωση στη ροή των εμπορικών νηοπομπών και οδήγησε τους ληστές να αναβιώσουν την πρακτική της κλοπής βοοειδών - η οποία είχε γίνει για πρώτη φορά κοινή σε ολόκληρη την περιοχή όταν οι αποικιακές δυνάμεις σταμάτησαν την ενδημική τοπική σκλαβιά (IRIN, "Central African Republic: Open season for bandits", March 2008, διαθέσιμο σε: <https://www.refworld.org/docid/47f34d1c1e.html> [τ.π. 17/06/2024])

Σχετικά με την ενδοοικογενειακή βία στο Καμερούν, ανευρέθηκαν τα παρακάτω:

Ο νόμος ποινικοποίησε τον βιασμό, αλλά δεν διευκρίνισε αν ισχύει τόσο για γυναίκες όσο και για άνδρες. Ο νόμος δεν αντιμετώπισε τον βιασμό συζύγων. Οι ποινές για καταδίκη κυμαίνονταν από πέντε έως 10 χρόνια φυλάκιση. Ο νόμος δεν εφαρμόστηκε αποτελεσματικά και η αστυνομία και τα δικαστήρια σπάνια ερεύνησαν ή διώκουν περιπτώσεις βιασμού, ειδικά επειδή οι επιζώντες συχνά δεν τους κατήγγειλαν. Μέλη του Δικηγορικού Συλλόγου του Καμερούν απέδωσαν την έλλειψη επιβολής των νόμων για τη βία λόγω φύλου εν μέρει στο κόστος και την περιορισμένη διαθεσιμότητα κιτ βιασμού και επείγουσας ιατρικής περίθαλψης, κάτι που, όπως ισχυρίστηκαν, δυσκόλεψε τη δίωξη των υποθέσεων.

Ο νόμος δεν απαγόρευε συγκεκριμένα την ενδοοικογενειακή βία, αν και η επίθεση απαγορεύονταν και τιμωρούνταν με φυλάκιση και πρόστιμα. Οι αναφορές ανέφεραν ότι η ενδοοικογενειακή βία ήταν ένα σημαντικό πρόβλημα. Ο Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης ανέφερε ότι το 39 τοις εκατό των γυναικών υπέστησαν σωματική ή σεξουαλική βία από οικείο σύντροφο κάποια στιγμή στη ζωή τους

Ως προς τα δικαιώματα των γυναικών, η πιο πρόσφατη έκθεση του Human Rights Watch αναφέρει ότι οι διακρίσεις κατά των γυναικών είναι διαδεδομένες στην κοινωνία του Καμερούν και ενσωματώνονται σε νόμους που υποτάσσουν τη θέση των γυναικών στους άνδρες. Ο αστικός κώδικας, ο οποίος εφαρμόζεται στις γαλλόφωνες περιφέρειες, προβλέπει ότι οι άνδρες είναι αρχηγοί νοικοκυριών (άρθρο 213), οι σύζυγοι έχουν το δικαίωμα να επιλέγουν τον τόπο κατοικίας (άρθρο 215), οι άνδρες και οι γυναίκες δεν έχουν ίσα δικαιώματα στην ακίνητη περιουσία (άρθρο 1428) και οι σύζυγοι δεν έχουν ίση διοικητική εξουσία επί των περιουσιακών στοιχείων κατά τη διάρκεια του γάμου (άρθρα 1421 και 1428). Η ενδοοικογενειακή βία είναι ενδημική. Δεν υπάρχει νομοθεσία που να ποινικοποιεί ειδικά την ενδοοικογενειακή βία ή να προβλέπει προληπτικά μέτρα ούτε μέτρα για την προώθηση της προστασίας των επιζώντων.

Το Freedom House αναφέρει ότι το Σύνταγμα του Καμερούν εγγυάται ίσα δικαιώματα στους άνδρες και τις γυναίκες, αλλά οι παραδοσιακές νομικές αξίες και πρακτικές συχνά υπερισχύουν και δεν παρέχουν πάντα στις γυναίκες πλήρη δικαιώματα. Η σύγκρουση με τη Boko Haram επιδείνωσε την ήδη διαδεδομένη πρακτική του γάμου ανηλίκων και της σεξουαλικής κακοποίησης ανηλίκων στην περιοχή του βορρά. Το εθιμικό δίκαιο (έθιμο) μπορεί να επιτρέψει στους βιαστές να αποφύγουν την τιμωρία εάν το θύμα συναινεί στο γάμο. Παρά τους νόμους που εγγυώνται ίσα δικαιώματα ανδρών και γυναικών για υποβολή διαζυγίου, στην πράξη τα δικαστήρια συχνά μειώνουν τις γυναίκες, καθιστώντας τις διαδικασίες απαγορευτικά δαπανηρές ή μακρές. Η ενδοοικογενειακή βία και ο βιασμός είναι ευρέως διαδεδομένες και οι δράστες σπάνια διώκονται.

Σύμφωνα την παγκόσμια πηγή δεδομένων για τη Βία κατά των Γυναικών του UN Women, ένα ποσοστό γυναικών (το 51%) στο Καμερούν έχουν υποστεί τουλάχιστον μια φορά στη ζωή τους σωματική ή σεξουαλική έμφυλη βία. Σύμφωνα, περαιτέρω, με το Country Report on Human Rights Practices 2019 – Cameroon του US Department of State, που δημοσιεύθηκε το Μάρτιο του 2020, σωρεία ανθρωπίνων δικαιωμάτων παραβιάστηκαν κατά το έτος αναφοράς στο Καμερούν, όπου, μεταξύ άλλων, καταγράφηκαν εγκλήματα βίας κατά γυναικών, εν μέρει εξαιτίας της κυβερνητικής αδράνειας. Στο πρώτο τμήμα του εν λόγω εγγράφου και δη, στην τρίτη υπο-ενότητα αυτού, σχετικά με τα βασανιστήρια και άλλους είδους απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση, αναφέρεται ότι, σύμφωνα με τον τύπο και διάφορες μη κυβερνητικές οργανώσεις, καταγράφηκαν περιστατικά βιασμών και σεξουαλικής βίας από άτομα σχετιζόμενα με την κυβέρνηση στις αγγλόφωνες περιοχές στο βορειοδυτικό και νοτιοδυτικό τμήμα της χώρας, εντός της οποίας, σημειωτέον, οι ασυνόδευτες γυναίκες συχνά αποτέλεσαν θύματα παρενόχλησης. Στο έκτο τμήμα της ίδιας ως άνω πηγής, που αφορά στις διακρίσεις, τις κοινωνικές καταχρήσεις και την εμπορία ανθρώπων, αναφέρεται ότι ο νόμος ποινικοποιεί μεν τον βιασμό και προβλέπει τις ποινές που αναφέρθηκαν ανωτέρω, αλλά η αστυνομία και τα δικαστήρια, σπάνια διενήργησαν έρευνες ή άσκησαν δίωξη σε υποθέσεις βιασμών, ιδίως επειδή οι επιβιώσασες δεν τις κατήγγειλαν. Βάσει ενός report του OCHA για τις ως άνω αναφερόμενες περιοχές της χώρας, μέχρι και τις 21/07, καταγράφηκαν 74 υποθέσεις βιασμού, ενώ μόνο 13 θύματα κατάφεραν να έχουν πρόσβαση σε υπηρεσίες υγείας εξαιτίας της έλλειψης σχετικών υπηρεσιών στις περιοχές τους.

Σε ό,τι αφορά την ενδοοικογενειακή βία δε, καταγράφηκαν 785 σχετικές υποθέσεις έμφυλης βίας μέσα στον Ιούλιο. Ως προς την σεξουαλική παρενόχληση, βάσει της ίδιας πηγής πληροφόρησης, ο νόμος απαγορεύει αυτήν, δεδομένου ότι οι δράστες δύνανται αφενός, να φυλακιστούν για μια περίοδο μεταξύ έξι μηνών και ενός χρόνου και αφετέρου, να υποχρεωθούν σε καταβολή χρηματικού προστίμου. Ωστόσο, όπως αναφέρθηκε και σε άλλο σημείο της παρούσης, η σεξουαλική παρενόχληση ήταν ευρέως διαδεδομένη και δεν υπήρξαν αναφορές περί επιβολής προστίμου ή φυλάκισης, γεγονός που μερικώς συνδέεται με τη διστακτικότητα των θυμάτων να καταγγείλουν επίσημα τα εν λόγω περιστατικά εις βάρος τους. Άλλωστε, τα ανωτέρω σκιαγραφούνται, μεταξύ άλλων, σε ένα άρθρο που δημοσιεύθηκε στο African Journal of Legal Studies τον Δεκέμβριο του 2019, με τίτλο: «Legal Framework to Gender-Based Violence, Sexual and Reproductive Health Rights of Indigenous Women in Cameroon», βάσει του οποίου, οι διακρίσεις κατά των γυναικών στις πατριαρχικές

εγχώριες κοινότητες του Καμερούν, έχουν επηρεάσει την αναπαραγωγική υγεία των γυναικών στη χώρα.

Σύμφωνα, τέλος, με το report που η Women's International League for Peace and Freedom – Cameroon section (WILPF Cameroon) συνέταξε και υπέβαλε στις 25/01/2019, στην 65η Σύνοδο της UN Committee on Economic, Social and Cultural Rights, η οποία, στις 20 και 21 Φεβρουαρίου του παρελθόντος έτους, αναθεώρησε την περιοδική αναφορά του Καμερούν, η ενδοοικογενειακή βία μπορεί να διωχθεί ποινικά κατ' αναλογική εφαρμογή διατάξεων του ΠΚ (δη αρ. 277-281), καθώς, παρά την ένταξη κάποιων πτυχών στον νέο ΠΚ, δεν έχει υιοθετηθεί νομοθεσία που να αποτρέπει και να ποινικοποιεί τη βία κατά των γυναικών, με την απουσία τιμώρησης των αδικημάτων της ενδοοικογενειακής βίας αλλά και του βιασμού στο γάμο να αποτελούν σημαντικά κενά, όπως επισημάνθηκε από τη CEDAW. Μάλιστα, παρά τη δημιουργία τηλεφωνικών κέντρων για θύματα έμφυλης βίας σε τέσσερις περιοχές της χώρας, οι γυναίκες που εκτίθενται σε σεξουαλική ή ενδοοικογενειακή βία, δεν μπορούν να λάβουν επαρκή προστασία από τις δημόσιες υπηρεσίες.

Επιπρόσθετα δε, ο ΑΚ εξακολουθεί να περιέχει διατάξεις που εισάγουν διακρίσεις κατά των γυναικών και η μεταρρύθμιση του αναμένεται εδώ και είκοσι χρόνια και έτσι η ως άνω Επιτροπή, ζήτησε από την κυβέρνηση του Καμερούν να παράσχει ένα χρονοδιάγραμμα αναφορικά με την ολοκλήρωση της εν λόγω μεταρρύθμισης. Εξάλλου, κατά τη διάρκεια του τρίτου κύκλου (2018), του Universal Periodic Review (άλλως, UPR) έγινε σύσταση στη χώρα να αναθεωρήσει τους νόμους που εισάγουν διακριτική μεταχείριση εναντίον των γυναικών και ιδίως των αρ.1421 και 1428 του ΑΚ, ως προς τη διαχείριση των οικογενειακών περιουσιακών στοιχείων. Ωστόσο, η κυβέρνηση σημείωσε την εν λόγω σύσταση, δίχως να παράσχει οιαδήποτε αιτιολόγηση. Πάντως, σύμφωνα με την ίδια ως άνω πηγή, το Καμερούν αποδέχθηκε μια σειρά από τις UPR συστάσεις για ενίσχυση των νόμων και των πολιτικών του ως προς την έμφυλη βία, συμπεριλαμβανομένης της υιοθέτησης ενός ειδικού νόμου για τη βία κατά των γυναικών και την ποινικοποίηση όλων των μορφών βίας εναντίον τους (μεταξύ των οποίων, της ενδοοικογενειακής βίας και του συζυγικού βιασμού).

Εν τούτοις, μέχρι τη χρονική στιγμή της εν λόγω αναφοράς, η χώρα δεν έχει λάβει κάποιο μέτρο προς την υιοθέτηση των ως άνω συστάσεων, ιδίως δε, δεν έχει ακόμη ποινικοποιήσει την ενδοοικογενειακή βία και τον συζυγικό βιασμό, καθώς η κυβέρνηση θεωρεί ότι αυτά καλύπτονται επαρκώς από τις γενικές διατάξεις/προβλέψεις του ΠΚ, παρά την απουσία δεδομένων σχετικών με τις ποινικές διώξεις σε περιπτώσεις ενδοοικογενειακής βίας.

Οι περιπτώσεις σεξουαλικής βίας σε γυναίκες και κορίτσια στο Καμερούν είναι πολύ περισσότερες από όσες έχουν αναφερθεί. Τα θύματα συνήθως παραμένουν σιωπηλά για να αποφύγουν το αίσθημα ντροπής που συνδέεται συνήθως με αυτές τις πράξεις ή επειδή φοβούνται ότι θα κατηγορηθούν τα ίδια για την πρόκληση της κατάστασης. Αν και τα θύματα ενδοοικογενειακής βίας μπορούν να υποβάλουν καταγγελία βάσει της διατάξεως του ποινικού κώδικα, ένας άνδρας θεωρείται παραδοσιακά ότι έχει «πειθαρχικά δικαιώματα έναντι της συζύγου του» και ενώ η ενδοοικογενειακή βία θεωρείται «ιδιωτική υπόθεση». Οι αστυνομικοί δεν θεωρούν την ενδοοικογενειακή βία σοβαρό ζήτημα και δεν διαθέτουν εκπαίδευση σχετικά με τον τρόπο αντιμετώπισης περιπτώσεων ενδοοικογενειακής βίας και τα θύματα είναι απρόθυμα να αναφέρουν κακοποίηση.

Σύμφωνα δε με έκθεση του Home Office η ανεπάρκεια των υπηρεσιών προστασίας (αστυνομία, δικαστικές, κοινωνικές υπηρεσίες) και η χαμηλή ικανότητα των φορέων να αντιμετωπίζουν ολιστικά τη βία που βασίζεται στο φύλο είναι μεταξύ των βασικών αιτίων των κρίσεων. Όσον αφορά τις δομικές αιτίες, υπάρχουν ανισότητες εξουσίας, αδυναμία θεσμικών μηχανισμών και αδύναμες συνέργειες μεταξύ των παραγόντων απόκρισης. Οι ενέργειες τόσο των μη κρατικών φορέων (NSAG) όσο και των κυβερνητικών δυνάμεων απειλούν τα θεμελιώδη δικαιώματα για τις γυναίκες και τα κορίτσια: οι γυναίκες έχουν υποστεί βιασμό και άλλες μορφές σεξουαλικής βίας τόσο από μη κρατικούς φορείς (NSAG) όσο και από τις κυβερνητικές δυνάμεις ασφαλείας.

Σε ό,τι αφορά την κρατική προστασία και τις προβλεπόμενες κυρώσεις για τα αδικήματα που εμπεριέχονται στην έννοια της έμφυλης βίας: Σύμφωνα με το Υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ και σχετικά με το σύστημα κρατικής προστασίας στο Καμερούν αναφέρεται ότι η εθνική αστυνομία, η DGRE, το Υπουργείο Άμυνας, το Υπουργείο Εδαφικής Διοίκησης και Αποκέντρωσης και σε μικρότερο βαθμό, η Προεδρική Φρουρά, είναι υπεύθυνες για την εσωτερική ασφάλεια. Το Υπουργείο Άμυνας - το οποίο περιλαμβάνει τη χωροφυλακή, το στρατό και τη στρατιωτική μονάδα ασφαλείας – υπόκειται σε ένα γραφείο της Προεδρίας, με αποτέλεσμα τον ισχυρό προεδρικό έλεγχο των δυνάμεων ασφαλείας. Ο στρατός είναι υπεύθυνος για την εξωτερική ασφάλεια. Η εθνική αστυνομία και η χωροφυλακή έχουν πρωταρχική ευθύνη για την επιβολή του νόμου. Μόνο η χωροφυλακή έχει την ευθύνη στις αγροτικές περιοχές. Η εθνική αστυνομία - η οποία περιλαμβάνει τη δύναμη δημόσιας ασφαλείας, τη δικαστική αστυνομία, τις εδαφικές δυνάμεις ασφαλείας και την συνοριακή αστυνομία - υπόκειται στην Γενική Αντιπροσωπεία Εθνικής Ασφάλειας (DGSN), η οποία τελεί υπό την άμεση εξουσία της Προεδρίας. Η κυβέρνηση έκανε κάποια βήματα για να καταστήσει την αστυνομία υπεύθυνη για καταχρήσεις εξουσίας.

Η αστυνομία παρέμεινε αναποτελεσματική, κακώς εκπαιδευμένη και διεφθαρμένη. Η ατιμωρησία συνέχισε να αποτελεί πρόβλημα. Οι πολιτικές αρχές διατήρησαν κάποιο έλεγχο στην αστυνομία και την χωροφυλακή και η κυβέρνηση είχε κάποιους μηχανισμούς για να διερευνήσει και να τιμωρήσει την κατάχρηση και τη διαφθορά. Η DGSN και η χωροφυλακή διερεύνησαν τις καταγγελίες περί κατάχρησης και διαβίβασαν υποθέσεις στα δικαστήρια. Οι μικρότερες κυρώσεις αντιμετωπίστηκαν εσωτερικά. Το DGSN, το Υπουργείο Άμυνας και το Υπουργείο Δικαιοσύνης ισχυρίστηκαν ότι τα μέλη των δυνάμεων ασφαλείας επιβλήθηκαν κυρώσεις κατά τη διάρκεια του έτους για τη διάπραξη καταχρήσεων, αλλά λίγα στοιχεία ήταν γνωστά σχετικά με τις έρευνες ή οποιαδήποτε επακόλουθη λογοδοσία.

Σχετικά με τη δυνατότητα μίας γυναίκας να ζήσει μόνη της σε μεγάλες πόλεις, όπως η Yaoundé ή η Douala, αυτή υπάρχει εφόσον η γυναίκα έχει τους απαραίτητους πόρους, και την απαιτούμενη εκπαίδευση εφόσον αυτή θα επηρεάσει το είδος της εργασίας που θα μπορέσει να βρει. Η δυνατότητα αυτή είναι ακόμη πιο περιορισμένη για γυναίκες που ζουν στο βορρά καθώς εκεί κυριαρχεί το Ισλάμ και οι παραδόσεις δεν επιτρέπουν σε μία γυναίκα να ζει μόνη. Ορισμένοι ιδιοκτήτες ρωτούν τις γυναίκες εάν είναι παντρεμένες προκειμένου να τους νοικιάσουν στέγη. Επιπλέον, οι γυναίκες που ζουν μόνες κινδυνεύουν να θεωρηθούν ως «ελαφρών ηθών» και η οικογένειά τους πρέπει να μπει ως εγγυητής προκειμένου αυτές να μπορέσουν να νοικιάσουν κάποιο διαμέρισμα, καθώς σε αυτό το τμήμα της χώρας οι γυναίκες πρέπει να ζουν με τους γονείς τους μέχρι να παντρευτούν. Σύμφωνα με έρευνα του 2010, στα αστικά κέντρα το ποσοστό γυναικών ως «αρχηγών του νοικοκυριού», έννοια που περιλαμβάνει γυναίκες άγαμες, διαζευγμένες, παντρεμένες, χήρες που κερδίζουν το μοναδικό εισόδημα στο νοικοκυριό τους, άγγιζε το 27,5%. Σε σχέση με την πρόσβαση των γυναικών στη αγορά εργασίας, το 2010 το ποσοστά απασχόλησης για τις γυναίκες ήταν 64% και για τους άνδρες 74%, με το ποσοστό απασχόλησης να είναι υψηλότερο στα αστικά κέντρα. Οι γυναίκες πλήττονται επίσης περισσότερο από την ανεργία με τα υψηλότερα ποσοστά να εμφανίζονται πάλι στα αστικά κέντρα. Επιπλέον οι γυναίκες αντιμετωπίζουν μεγαλύτερη εργασιακή ανασφάλεια καθώς εργάζονται στη συντριπτική πλειοψηφία τους στον ανεπίσημο τομέα. Συγκεκριμένα, το 2010, το 93% των γυναικών εργαζόταν στον ανεπίσημο τομέα, εκτιθέμενες ως εκ τούτου σε εργασιακή εκμετάλλευση και χαμηλότερο μισθό.

Σύμφωνα με έρευνα του 2011 για τις μόνες γυναίκες στο Καμερούν που διεξήγαγε το Ελβετικό Συμβούλιο Μετανάστευσης, το 78,2% των γυναικών και το 60,7 των ανδρών υπό-απασχολούνται, με αποτέλεσμα να κερδίζουν λιγότερα από τον κατώτατο μηνιαίο μισθό των 23,500 CFA ή 35 περίπου ευρώ. Αυτό σημαίνει ότι χωρίς την υποστήριξη

κάποιου «σπόνσορα» δεν μπορούν να νοικιάσουν στέγη. Επιπλέον η υπό-απασχόληση νέων με υψηλή μόρφωση είναι ιδιαίτερα υψηλή και αγγίζει το 75,8%. Στην Ντουάλα για παράδειγμα το 80% των οδηγών ταξί είναι απόφοιτοι λυκείου και οι μισοί εξ αυτών έχουν και πανεπιστημιακό δίπλωμα. Όσο υψηλότερη η μόρφωση, τόσο μεγαλύτερες οι πιθανότητες κάποιος να είναι άνεργος: 12,9% ανεργία για αποφοίτους δημοτικού σχολείου και 34,4% για αποφοίτους δευτεροβάθμιας και τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Σχετικά με τη δυνατότητα εύρεσης στέγης, η ίδια αναφέρει ότι η στέγη είναι περιορισμένη στις μεγάλες πόλεις και τα υψηλά ενοίκια αποτελούν σημαντικό εμπόδιο. Σύμφωνα με το Country of Return Information (CRI) Project, το κόστος στη Yaounde για διαμέρισμα δύο δωματίων κυμαίνεται μεταξύ 70-120 ευρώ. Στη Ντουάλα ένα διαμέρισμα σε ακριβή περιοχή ενοικιάζεται προς 450-1500 ευρώ και σε φθηνή περιοχή 30-230 ευρώ. Έκθεση του 2009 αναφέρει ότι η το κόστος της στέγης έχει εξελιχθεί σε κοινωνικό πρόβλημα. Εάν σκεφθεί κάποιος ότι ο ελάχιστος μισθός είναι 35,80 ευρώ και το 69.3 % των εργαζομένων κερδίζει λιγότερα, τότε η εύρεση στέγης για μία γυναίκα μόνη είναι δραματικά δύσκολη καθώς οι περισσότερες γυναίκες είναι σε αδύναμη οικονομική θέση και έχουν περιορισμένες δυνατότητες να κερδίσουν εισόδημα. Για το λόγο αυτό συχνά εξαρτώνται από κάποιον άνδρα ή αναγκάζονται, σε περιπτώσεις ανάγκης να χρησιμοποιήσουν το σεξ ως ανταλλάγμα για την εξασφάλιση χρημάτων και υλικών αγαθών. Μία έρευνα που έγινε το 2003, έδειξε ότι το 30% των κοριτσιών ηλικίας 15-20 ετών και το 41% των γυναικών ηλικίας 21-26 ετών είχαν καταφύγει σε αυτήν την πρακτική του «σεξ με ανταλλάγματα». Επιπλέον στο Καμερούν δεν υπάρχουν προγράμματα που να υποστηρίζουν ιδιαίτερα ευάλωτες κοινωνικές ομάδες, όπως γυναίκες μόνες και χήρες. Ήδη από το 2004 ο Παγκόσμιος Οργανισμός κατά των Βασανιστηρίων προειδοποιούσε ότι το 51% του πληθυσμού στο Καμερούν ζει κάτω από το όριο της φτώχειας και ότι η φτώχεια σπρώχνει όλο και μεγαλύτερο αριθμό γυναικών και κοριτσιών στην πορνεία. Όπως αναφέρθηκε ανωτέρω, σοβαρό πρόβλημα για τις μόνες γυναίκες αποτελεί και η δυσκολία πρόσβασης σε στέγη και εργασία. Ακόμη και όταν έχουν την οικονομική δυνατότητα να νοικιάσουν ένα διαμέρισμα, οι ιδιοκτήτες αρνούνται επειδή φοβούνται ότι οι γυναίκες είναι πόρνες ή ότι θα επιδοθούν σε άλλες ανάρμοστες κοινωνικά συμπεριφορές.

Η κυβέρνηση παρείχε υποστήριξη σε επιζώντες σεξουαλικής βίας και άλλων μορφών βίας με βάση το φύλο, συμπεριλαμβανομένης της νομικής υποστήριξης, της γενικής κλινικής περίθαλψης που προσφέρεται σε εγκαταστάσεις υγείας και της συλλογής δεδομένων. Πολλά από τα προγράμματα πρόληψης και βασικής υποστήριξης για τους επιζώντες της βίας λόγω φύλου εφαρμόστηκαν από

οργανώσεις με βάση την κοινότητα (2023 Country Reports on Human Rights Practices: Cameroon, Section 6. Discrimination and Societal Abuses, <https://www.state.gov/reports/2023-country-reports-on-human-rights-practices/cameroon/> [τ.π. 17/06/2024])

Κατά την κρίση της Επιτροπής, οι ανωτέρω πληροφορίες παρέχουν επαρκές έρεισμα στους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας. Ενόψει δε και της εσωτερικής αξιόπιστίας που παρουσιάζουν αυτοί, η Επιτροπή τους δέχεται στο σύνολό τους ως αξιόπιστους.

Ως προς τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας σχετικά με το ότι έχει δεχθεί διακρίσεις λόγω της φυλής Bamileke που ανήκει.

Η προσφεύγουσα ανέφερε ότι λόγω της φυλής στην οποία ανήκει δεν είχε πρόσβαση στην εργασία και τα άτομα της φυλής της δέχονται κοινωνική περιθωριοποίηση. Η αφήγησή της ήταν λιτή αλλά παρουσιάζει συνοχή και συνέπεια.

Η φύση των συμβάντων που περιέγραψε η προσφεύγουσα είναι βασισμένη σε προσωπική εμπειρία της ίδιας κι είναι δύσκολο να παρατεθούν συγκεκριμένες πληροφορίες που επιβεβαιώνουν τους εν λόγω ισχυρισμούς.

Ωστόσο, σχετικά με τη φυλή Bamileke ανευρέθηκαν τα παρακάτω:

Κάποιες ομάδες πλαισιώνονται επίμονα με συγκρουσιακούς όρους. Για παράδειγμα, το Δυτικό Καμερούν Οι Bamileke πιστεύεται ευρέως ότι μονοπωλούν την οικονομική δύναμη και κατηγορούνται για αυτό όντας υπερβολικά φιλόδοξοι (BTI 2024 Country Report Cameroon https://www.ecoi.net/en/file/local/2105824/country_report_2024_CMR.pdf [τ.π. 17/06/2024])

Οι διακρίσεις κατά των Αγγλόφωνων Καμερουνέζων και ατόμων από ορισμένες εθνικές ομάδες, συμπεριλαμβανομένων των Bamiléké, είναι συχνές. Η κυβέρνηση επιβάλλει τη γαλλική γλώσσα στις αγγλόφωνες περιοχές και οι Αγγλόφωνοι Καμερουνέζοι αρνούνται συχνά να δουλέψουν σε ανώτερες θέσεις στη δημόσια διοίκηση (Freedom in the World 2023 – Cameroon <https://www.ecoi.net/en/document/2094348.html> [τ.π. 17/06/2024])

Κατόπιν των ανωτέρω πληροφοριών που επιβεβαιώνουν τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας, η Επιτροπή κάνει αποδεκτό ως αξιόπιστο τον ισχυρισμό της ότι έχει δεχθεί διακρίσεις λόγω της φυλής Bamileke που ανήκει .

Εν κατακλείδι, οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας γίνονται δεκτοί στο σύνολό τους από την Επιτροπή ως αξιόπιστοι.

IV. Υπαγωγή στο άρθρο 1 Α (2) της Σύμβασης της Γενεύης του 1951

Στο άρθρο 1 Α (2) της από 28.7.1951 Διεθνούς Σύμβασης της Γενεύης «Περί της νομικής καταστάσεως των προσφύγων» [κυρωθείσης με το ν. δ. 3989/1959 (Α' 209)], όπως η διάταξη αυτή τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 παρ. 2 του από 31.1.1967 Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης [κυρωθέντος με τον α.ν. 389/1968 (Α' 125)], ορίζεται ότι ως πρόσφυγας νοείται κάθε πρόσωπο το οποίο «συνεπεία δικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας της οποίας έχει την υπηκοότητα και δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύη της προστασίας της χώρας ταύτης».

Εξάλλου, στο άρθρο 1 του ν.4939/2022 «Κύρωση Κώδικα Νομοθεσίας για την υποδοχή, τη διεθνή προστασία πολιτών τρίτων χωρών και ανιθαγενών και την προσωρινή προστασία σε περίπτωση μαζικής εισροής εκτοπισθέντων αλλοδαπών» (ΦΕΚ Α 111/10-6-2022) προβλέπεται ότι : «Για την εφαρμογή του Κώδικα, οι παρακάτω όροι έχουν την εξής έννοια: α) «Σύμβαση της Γενεύης» είναι η Σύμβαση περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων, η οποία υπεγράφη στη Γενεύη στις 28 Ιουλίου 1951 ... β) ... γ) «πρόσφυγας» είναι ο πολίτης τρίτης χώρας ο οποίος, συνεπεία βάσιμου φόβου δίωξης λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, πολιτικών πεποιθήσεων ή συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα, βρίσκεται εκτός της χώρας της ιθαγένειάς του και δεν μπορεί ή, λόγω του φόβου αυτού, δεν επιθυμεί να θέσει εαυτόν υπό την προστασία της εν λόγω χώρας ή ο ανιθαγενής ο οποίος, βρισκόμενος εκτός της χώρας της προηγούμενης συνήθους διαμονής του για τους ίδιους προαναφερθέντες λόγους, δεν μπορεί ή, λόγω του φόβου αυτού, δεν επιθυμεί να επιστρέψει σε αυτήν και στον οποίο δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 11,... », στο άρθρο 8 του ίδιου νόμου ότι : «1. Μία πράξη για να θεωρηθεί ως πράξη δίωξης κατά την έννοια του άρθρου 1Α της Σύμβασης της Γενεύης πρέπει: α) να είναι αρκούντως σοβαρή λόγω της φύσης ή της επανάληψής της, ώστε να συνιστά σοβαρή παραβίαση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ειδικά των δικαιωμάτων από τα οποία δεν χωρεί παρέκκλιση σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 15 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών (ν.δ. 53/1974 Α` 256) ή β) να αποτελεί σώρευση διαφόρων μέτρων, συμπεριλαμβανομένων παραβιάσεων ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η οποία να είναι αρκούντως σοβαρή, ούτως ώστε να θίγεται το άτομο κατά τρόπο αντίστοιχο με τον αναφερόμενο στην περ. α`. 2. Οι πράξεις που μπορούν να χαρακτηρισθούν ως

πράξεις δίωξης σύμφωνα με την παρ. 1 μπορούν μεταξύ άλλων να έχουν τη μορφή:

α) πράξεων σωματικής ή ψυχολογικής βίας, συμπεριλαμβανομένων πράξεων σεξουαλικής βίας, β)....,στ) 3. Σύμφωνα με την περ. κστ του άρθρου 1, πρέπει να υπάρχει συσχετισμός μεταξύ των λόγων που αναφέρονται στο άρθρο 9 και των ως άνω πράξεων δίωξης ή της έλλειψης προστασίας κατά των πράξεων αυτών.» ενώ στο άρθρο 9 ορίζεται ότι : «1. Κατά την αξιολόγηση των λόγων της δίωξης, οι αρμόδιες αρχές εξέτασης και απόφασης λαμβάνουν υπόψη ότι: α) η έννοια της φυλής περιλαμβάνει ιδίως το στοιχείο του χρώματος, της καταγωγής ή του γεγονότος ότι το άτομο ανήκει σε συγκεκριμένη εθνοτική ομάδα, β) η έννοια της θρησκείας περιλαμβάνει ιδίως την υιοθέτηση θειστικών, αγνωστικιστικών ή αθεϊστικών πεποιθήσεων, τη συμμετοχή σε τυπική λατρεία, σε ιδιωτικό ή δημόσιο χώρο, είτε ατομικά είτε συλλογικά, την αποχή από τη λατρεία αυτή, άλλες θρησκευτικές πράξεις ή εκδηλώσεις απόψεων ή μορφές ατομικής ή συλλογικής συμπεριφοράς που στηρίζονται σε θρησκευτικές πεποιθήσεις ή υπαγορεύονται από αυτές, γ) η έννοια της εθνικότητας δεν περιορίζεται μόνο στην ιθαγένεια ή την έλλειψή της, αλλά περιλαμβάνει ιδίως την ιδιότητα του μέλους της ομάδας, η οποία προσδιορίζεται από την πολιτιστική, εθνοτική ή γλωσσική της ταυτότητα, τις κοινές γεωγραφικές ή πολιτικές καταβολές ή τη σχέση της με τον πληθυσμό της χώρας, δ) η ομάδα θεωρείται ως ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα όταν μεταξύ άλλων: αα) τα μέλη της ομάδας έχουν κοινό εγγενές χαρακτηριστικό ή κοινό ιστορικό παρελθόν, το οποίο δεν μπορεί να μεταβληθεί, ή έχουν κοινά χαρακτηριστικά ή πεποιθήσεις τόσο θεμελιώδους σημασίας για την ταυτότητα ή τη συνείδηση, ώστε ένα πρόσωπο να μην πρέπει να αναγκαστεί να τις αποκηρύξει και ββ) η ομάδα έχει ιδιαίτερη ταυτότητα στην οικεία χώρα, διότι γίνεται αντιληπτή ως διαφορετική ομάδα από τον περιβάλλοντα κοινωνικό χώρο. Ανάλογα με τις συνθήκες που επικρατούν στη χώρα καταγωγής, μία ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα μπορεί να περιλαμβάνει ομάδα που βασίζεται στο κοινό χαρακτηριστικό του φύλου, της ηλικίας, της αναπηρίας ή της κατάστασης υγείας ή του σεξουαλικού προσανατολισμού. Ο σεξουαλικός προσανατολισμός δεν μπορεί να νοηθεί ότι περιλαμβάνει πράξεις θεωρούμενες αξιόποινες κατά τις ισχύουσες διατάξεις. Κατά τον καθορισμό της συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα ή τον προσδιορισμό χαρακτηριστικού της ομάδας λαμβάνονται ιδιαιτέρως υπόψη πτυχές συνδεόμενες με το φύλο, συμπεριλαμβανομένης της ταυτότητας φύλου, ε) η έννοια των πολιτικών πεποιθήσεων περιλαμβάνει ιδίως την υποστήριξη άποψης, ιδέας ή πεποίθησης, επί ζητήματος που σχετίζεται με τους ενδεχόμενους φορείς δίωξης και με τις πολιτικές ή τις μεθόδους τους, ανεξαρτήτως του εάν ο αιτών έχει εκδηλώσει εμπράκτως την εν λόγω άποψη, ιδέα ή πεποίθηση. 2. Κατά την αξιολόγηση για το βάσιμο του φόβου του αιτούντος ότι θα υποστεί δίωξη, δεν ασκεί επιρροή εάν ο αιτών

χαρακτηρίζεται πράγματι από το φυλετικό, θρησκευτικό, εθνικό, κοινωνικό ή πολιτικό στοιχείο, το οποίο προκαλεί τη δίωξη, υπό την προϋπόθεση ότι το χαρακτηριστικό αυτό του αποδίδεται από τον φορέα της δίωξης.» Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 5 του ίδιου ως άνω νόμου, στους φορείς δίωξης ή σοβαρής βλάβης συμπεριλαμβάνονται το κράτος, ομάδες ή οργανώσεις, που ελέγχουν το κράτος ή σημαντικό μέρος του εδάφους του ή και μη κρατικοί φορείς, αν μπορεί να καταδειχθεί ότι το κράτος ή οι ομάδες ή οργανώσεις που το ελέγχουν, συμπεριλαμβανομένων των διεθνών οργανισμών, δεν είναι σε θέση ή δεν επιθυμούν να παράσχουν προστασία κατά της δίωξης ή της σοβαρής βλάβης, ενώ στο άρθρο 6 ορίζεται ότι προστασία κατά της δίωξης ή της σοβαρής βλάβης μπορεί να παρέχεται μόνο από το κράτος ή από ομάδες ή οργανώσεις, συμπεριλαμβανομένων διεθνών οργανισμών, που ελέγχουν το κράτος ή σημαντικό μέρος του εδάφους του, υπό την προϋπόθεση ότι επιθυμούν να προσφέρουν προστασία και είναι σε θέση να το πράξουν (παρ. 1) και ότι η προστασία κατά της δίωξης ή της σοβαρής βλάβης πρέπει να είναι αποτελεσματική και μη προσωρινή, παρέχεται δε όταν οι ανωτέρω φορείς λαμβάνουν εύλογα μέτρα για να αποτρέψουν τη δίωξη ή την πρόκληση σοβαρής βλάβης, μεταξύ άλλων με τη λειτουργία αποτελεσματικού νομικού συστήματος για τον εντοπισμό, την ποινική δίωξη και τον κολασμό πράξεων που συνιστούν δίωξη ή σοβαρή βλάβη και όταν ο αιτών έχει πρόσβαση στην προστασία αυτή. Τέλος, στο άρθρο 7 του ίδιου, πάντα, νόμου ορίζεται ότι : «1.Στο πλαίσιο της αξιολόγησης των αιτήσεων διεθνούς προστασίας, οι αρμόδιες αρχές απόφασης αποφασίζουν ότι ο αιτών δεν χρήζει διεθνούς προστασίας, αν σε τμήμα της χώρας καταγωγής: α) δεν υπάρχει βάσιμος φόβος ότι θα υποστεί δίωξη ή δεν διατρέχει πραγματικό κίνδυνο σοβαρής βλάβης ή β) ο αιτών έχει πρόσβαση στην προστασία κατά της δίωξης ή της σοβαρής βλάβης, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 6, και μπορεί νόμιμα και με ασφάλεια να ταξιδέψει και να γίνει δεκτός σε εκείνο το τμήμα της χώρας και μπορεί λογικά να αναμένεται να εγκατασταθεί εκεί. 2. Εξετάζοντας εάν ο αιτών έχει βάσιμο φόβο ότι θα υποστεί δίωξη ή ότι διατρέχει πραγματικό κίνδυνο σοβαρής βλάβης ή έχει πρόσβαση σε προστασία κατά της δίωξης ή της σοβαρής βλάβης σε τμήμα της χώρας καταγωγής σύμφωνα με την παρ. 1, οι αρμόδιες Αρχές Απόφασης, κατά τον χρόνο λήψης της απόφασης επί της αίτησης, λαμβάνουν υπόψη τις γενικές περιστάσεις που επικρατούν στο εν λόγω τμήμα της χώρας και τις προσωπικές περιστάσεις του αιτούντος σύμφωνα με το άρθρο 3 του παρόντος Κώδικα. ...»

Από την προπαρατεθείσα διάταξη του άρθρου 1 Α παρ. 2 της Σύμβασης της Γενεύης συνάγεται ότι ο αλλοδαπός ο οποίος επιθυμεί την υπαγωγή του στο ειδικό προστατευτικό καθεστώς της Σύμβασης, οφείλει να εκθέσει στη Διοίκηση με

στοιχειώδη σαφήνεια τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που του προκαλούν κατά τρόπο αντικειμενικώς δικαιολογημένο φόβο δίωξης λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα ή πολιτικών πεποιθήσεων. Και ναι μεν ο αλλοδαπός δεν είναι υποχρεωμένος να προσκομίσει τυπικά αποδεικτικά στοιχεία για την απόδειξη των ισχυρισμών του, έχει την υποχρέωση όμως να επικαλεστεί, έστω και χωρίς να προσκομίζει τυπικά αποδεικτικά στοιχεία, συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, ικανά να στοιχειοθετήσουν την συνδρομή των προϋποθέσεων υπαγωγής του στο ανωτέρω προστατευτικό καθεστώς (πρβλ. ΣΤΕ 1556/2011, 2401/2010, 1464/2010, 158/2010 κ.α).

Στην προκειμένη περίπτωση, στο προηγούμενο κεφάλαιο έγιναν δεκτοί οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας ότι ήταν παντρεμένη με έναν άντρα ο οποίος ήταν αρχηγός μιας συμμορίας τρομοκρατών, ο οποίος τη βίαζε, την βασάνιζε και την είχε τραυματίσει με ένα σπασμένο μπουκάλι στο κάτω μέρος της κοιλιάς της. Αν και η προσφεύγουσα μπόρεσε κάποια στιγμή να διαφύγει αυτός την βρήκε την απήγαγε και την κράτησε για μια εβδομάδα βασανίζοντας την. Έφυγε από τη χώρα της λόγω της ανασφάλειας που ένιωθε. Λαμβάνοντας υπόψη τα δεδομένα αυτά, σε συνδυασμό με τις πληροφορίες που παρατέθηκαν για την έκταση του φαινομένου της έμφυλης βίας, όπως εμφανίζεται στη χώρα καταγωγής της προσφεύγουσας, καθώς και την κρατική προστασία που παρέχεται εν τοις πράγμασι στις γυναίκες όταν καθίστανται θύματα έμφυλης βίας, ήτοι τις συνθήκες, τη συχνότητα και το ποσοστό των γυναικών που θυματοποιούνται λόγω του φύλου τους στο Καμερούν, η Επιτροπή κρίνει ότι η προσφεύγουσα ανήκει σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα, η οποία ορίζεται με βάση τόσο το κοινό χαρακτηριστικό της ιδιότητάς τους ως γυναικών που είναι θύματα έμφυλης βίας, όσο και από τη δίωξη που ενδεχομένως υποστούν οι γυναίκες αυτές στο μέλλον, συνιστάμενη στην απειλή κατά της ζωής, της ελευθερίας τους, της ιδιωτικής τους ζωής και της ασφάλειάς τους. Η θέση της προσφεύγουσας καθίσταται περισσότερο δυσχερής ενόψει του ότι είναι μητέρα ανήλικου τέκνου το οποίο δεν απέκτησε με το σύζυγό της. Το Καμερούν, εξάλλου, έχει μεν ποινικοποιήσει τη βία κατά των γυναικών, ωστόσο, όπως προαναφέρθηκε, το νομικό πλαίσιο είναι ακόμη ελλιπές και η εφαρμογή του ατελής. Σε κάθε περίπτωση, τα συντριπτικά ποσοστά των γυναικών που καθίστανται θύματα έμφυλης βίας, καταδεικνύουν την ευάλωτη θέση στην οποία εξακολουθούν να βρίσκονται οι περισσότερες γυναίκες στη Καμερούν, παρά την ύπαρξη νομικού πλαισίου προστασίας, λόγω της ισχύος εξωθεσμικών παραγόντων που λειτουργούν εναντίον τους, όπως είναι η κουλτούρα και η κοινωνία. Πλέον τούτων, η Επιτροπή εκτιμά ότι οι εμπειρίες που βίωσε η προσφεύγουσα έχουν τραυματίσει βάναυσα τον ψυχισμό της και αποτελούν, για τον

λόγο αυτόν, “εξαιρετικές περιστάσεις”, που θα δικαιολογούσαν την αναγνώριση αυτής ως πρόσφυγα, ακόμα και αν υπήρχαν βάσιμοι λόγοι να θεωρείται ότι η προηγούμενη δίωξη ή σοβαρή βλάβη δεν θα επαναληφθεί. Κατά συνέπεια, υφίσταται εν προκειμένω δικαιολογημένος φόβος δίωξης της προσφεύγουσας για λόγο που συνδέεται με την ένταξή της σε ορισμένη κοινωνική ομάδα, φορέας δε της δίωξης είναι ο ανωτέρω σύζυγός της, από την απειλητική συμπεριφορά του οποίου δεν μπορεί να τύχει επαρκούς κρατικής προστασίας. Εξάλλου, ο κίνδυνος δίωξης δεν θα μπορούσε να αποτραπεί από την μετεγκατάσταση της προσφεύγουσας σε άλλη περιοχή της χώρας της, καθόσον πρόκειται για γυναίκα μόνη, μητέρα παιδιού που γεννήθηκε εκτός γάμου, χωρίς πόρους, περιουσία και επαρκές υποστηρικτικό δίκτυο στη χώρα αυτή, και, ως εκ τούτου, πρόσωπο που εύκολα μπορεί, ενόψει των προεκτεθέντων, να απομονωθεί ή και να στοχοποιηθεί κοινωνικά σε οποιαδήποτε περιοχή της χώρας της. Τέλος, από κανένα στοιχείο της υπόθεσης, συμπεριλαμβανομένων των ισχυρισμών της προσφεύγουσας, δεν προέκυψαν περιστατικά που συνεπάγονται τον αποκλεισμό της από το προσφυγικό καθεστώς, σύμφωνα με τις ρήτρες του άρθρου 1 Δ, Ε και ΣΤ της Σύμβασης του 1951 για το Καθεστώς των Προσφύγων.

Ενόψει όλων των ανωτέρω, η Επιτροπή κρίνει ότι στοιχειοθετείται βάσιμος και δικαιολογημένος φόβος βλάβης σε περίπτωση επιστροφής των προσφευγόντων στη χώρα προέλευσής τους, πληρούνται δε σωρευτικά οι προϋποθέσεις της Σύμβασης της Γενεύης του 1951 για την υπαγωγή τους στο προσφυγικό καθεστώς και συνεπώς πρέπει να γίνουν δεκτές οι από 7-8-2023 και 12-12-2023 αιτήσεις διεθνούς προστασίας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Η Επιτροπή ομόφωνα

Δέχεται την προσφυγή 1) της ,κατά δήλωσή της, πολίτη **KAMEPOYN** ,
(
και 2) του
ανήλικου τέκνου της

, κατά δήλωση της μητέρας του πολίτη **KAMEPOYN**.

Ακυρώνει την IP/402296/4-7-2024 απόφαση του Περιφερειακού Γραφείου Ασύλου Σάμου.

Δέχεται τις από 7-8-2023 και 12-12-2023 αιτήσεις διεθνούς προστασίας .

Αναγνωρίζει τους προσφεύγοντες ως πρόσφυγες.

Εκδόθηκε στον Αγ.Ιωάννη Ρέντη Αττικής στις 5 Μαΐου 2025.

Η Πρόεδρος - Εισηγήτρια

Γεωργία Κολοκυθά

Σας χορηγήθηκε άσυλο. Κατά της απόφασης αυτής μπορεί να ασκηθεί Αίτηση Ακύρωσης ενώπιον του κατά τόπον αρμόδιου Διοικητικού Πρωτοδικείου εντός 30 ημερών από την επίδοσή της (αρθ. 107 και 108 του ν. 4939/2022 και 15 παρ. 3 ν. 3068/2002, όπως ισχύει).

You have been granted refugee status. The Minister of Migration and Asylum reserves the right to appeal this decision before the competent Administrative Court of First Instance in 30 days from its notification.